

Arrest

**nr. 90 558 van 26 oktober 2012
in de zaken RvV X en X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op respectievelijk 14 juni 2012 en 18 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 25 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die in eigen naam en loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 17 januari 2011 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 14 mei 2012 de beslissing waarbij verzoekende partijen hun aanvraag om

machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 5 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.01.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door

[O. N.] [...]

[K. B.] [...]

[K. D.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.4.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het verslag van de arts-attaché dd 8/5/2012 blijkt:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

2.2. Verzoekende partijen hebben elk afzonderlijk een verzoekschrift ingediend. Aangezien in beide verzoekschriften dezelfde argumenten tegen dezelfde bestreden beslissing worden aangevoerd is het in het belang van de goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen samen te behandelen (RvS 25 april 1996, nr. 59.260; RvS 16 november 2005, nr. 151.356).

2.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen uitdrukkelijk aangeven dat de ingediende beroepen gericht zijn tegen "de beslissing dd. 14 mei 2012 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, m.n. de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd Vreemdelingenwet), ingediend per aangetekend schrijven van 17 januari 2011, ongegrond werd verklaard". Voormelde beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten. In zoverre verzoekende partijen in hun verzoekschriften aangeven tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten "dd. 14 mei 2012" na te streven kan enkel worden opgemerkt dat hun vordering zonder voorwerp is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "het beginsel van behoorlijk bestuur" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgende toelichting wordt verschaft in het op 14 juni 2012 ingediende verzoekschrift:

"Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend per aangetekend schrijven van 17 januari 2011, ongegrond verklaarde;

[...]

Aangezien door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geoordeeld werd dat verzoekende partij niet aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft en dat bijgevolg niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);

Doordat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet vereist dat de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken systematisch vijf beoordelingscriteria in overweging moet nemen om te kunnen besluiten of diegene die de toepassing van dit artikel inroept al dan niet aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft;

Doordat deze criteria zijn: de situatie op het vlak van gezondheidszorg in het land waarnaar de betrokken vreemdeling wordt uitgezet, de ernst van de ziekte, de (on)mogelijkheid voor de betrokkene om te reizen, de effectieve toegang van de vreemdeling tot de gezondheidsverstrekking in zijn land van herkomst, mede gelet op zijn financiële mogelijkheden en, ten slotte, de aanwezigheid van familieleden in geval de ziekte toestand dit vereist;

Doordat de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken bij afwijzing van de aanvraag steeds de redenen expliciet dient aan te geven (Zie R.v.St. nr. 76.648, 26 oktober 1998, onuitg.);

Terwijl dit niet geschiedde en verzoekende partij bijgevolg de schending aanvoert van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Doordat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 110.667, 25 september 2002; R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002; R.v.St., nr. 144.471, 17 mei 2005);

Doordat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze;

Doordat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing: de bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot beslissing wordt besloten;

Terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij verwijst naar de het advies van de (ambtenaar-)geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 8 mei 2012;

Terwijl in dit advies wordt geconcludeerd:

"... Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat een posttraumatische stress-stoornis en persisterende hoofdpijn type migraine, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo."

Terwijl het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat effectieve toegang tot de gezondheidsverstrekking in het land van herkomst van verzoekende partij mogelijk is, zowel behandeling, opvolging als medicatie zijn voorradig;

Terwijl het medisch advies terzake echter niet geïndividualiseerd of gedetailleerd is;

Terwijl de motivering bijgevolg geenszins afdoende is;

Terwijl [d]e Raad, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, een toetsingsbevoegdheid heeft en bijgevolg bevoegd is na te gaan of verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag in kwestie is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, of alle vereiste beoordelingscriteria in overweging werden genomen en of zij op grond daarvan niet de minste twijfel heeft kunnen hebben, dus overduidelijk en onbetwistbaar, dat er niet wordt voldaan aan de criteria conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet;

Terwijl verzoekende partij aanvoert dat zij lijdt aan een posttraumatisch stress syndroom met angsten en depressie, veroorzaakt door de problemen die zij gekend heeft in haar land van herkomst en dat zij opvolging nodig heeft door een psychiater en dat een normaal sociaal leven moeilijk is, gelet op haar aandoening;

Terwijl verwerende partij de gelijkkluidende internationaal erkende bronnen heeft miskend die allen de catastrofale toestand van het gezondheidssysteem in Kosovo en de mentale gezondheidszorg in het bijzonder beschrijven, zoals ondermeer in een verslag van dokter Helen Bolderson en van Karen Simpson van januari 2004 getiteld: "Mental Health services in Kosovo";

Terwijl gesteld wordt dat verwerende partij geen rekening houdt met deze gekende bronnen;

Terwijl door deze bronnen niet te consulteren en het standpunt van deze actueel en erkende bronnen niet te volgen, verwerende partij het motiveringsbeginsel schendt;

Terwijl deze bronnen nochtans ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorradig of consulteerbaar zijn geweest;

Terwijl verwerende partij bovendien het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt wanneer zou beweerd worden dat deze bronnen niet zouden zijn aangereikt door verzoekende partij, nog vóór de bestreden beslissing werd genomen;

Terwijl verwerende partij de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding: er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak ('Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht Leuven, ACCO, 1990, 31)')

Terwijl op basis van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid verwerende partij niet tot hoger weergegeven conclusie kon komen;

Terwijl de bronnen van die aard zijn, dat ze de bestreden beslissing ontkrachten;

Terwijl in casu bijgevolg blijkt dat de bestreden beslissing niet wordt ondersteund door een grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij kenmerkt;

Terwijl door de door verwerende partij aangevoerde overwegingen blijkt dat het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden;

Terwijl met betrekking tot de toegang van gezondheidszorg in Kosovo de arts attaché in zijn verslag verwijst naar een aantal bronnen;

Terwijl nochtans de wereldwijd bekende hulporganisatie CARITAS INTERNATIONALE in haar "Country Sheet Kosovo" van januari 2010 anders rapporteert: nl. Uit het rapport blijkt dat er in Kosovo nog veel problemen zijn in de gezondheidszorg:

- onvoldoende beschikbaar personeel*
- slechte planningen en management*
- oude medische apparaturen*
- onvoldoende voorraad van medicatie*
- grootste deel van het budget gaat naar het personeel zodat voor andere zaken geen geld meer overblijft*
- budget voor de gezondheidszorg is sowieso[er] zeer laag*
- de toegang van de gewone burger tot een ziekenhuis wordt al te vaak rooskleuriger voorgeschreven dan dat het in de realiteit is: in werkelijkheid is de situatie van de gezondheidszorg schrijnend*
- er zijn zeer lange wachtrijen voor behandelingen*
- burgers betalen aan artsen smeergeld om sneller behandeld te kunnen worden waardoor de arme mensen in de kou worden gelaten door artsen (40% van de Kosovaren zijn ervan overtuigd dat er in de gezondheidsector grootschalig fraude wordt gepleegd)*
- er is discriminatie tegenover de minderheden*
- omdat er geen voldoende voorraad aan medicijnen is, dienen de burgers zich meestal tot de privé-apotheken te wenden om de medicijnen te kunnen aanschaffen (zij dienen deze medicijnen uit hun eigen portefeuille te betalen)*
- in de praktijk blijkt dat Kosovaren die niet over de nodige financiële middelen beschikken geen bezoek aan de dokter of aan de medische instellingen kunnen doen*

Terwijl vereist wordt [dat] de overheid (verwerende partij) tot voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht;

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur niet anders mag beslissen dan na een zorgvuldig onderzoek en met kennis van zaken;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt;"

In het op 18 juni 2012 ingediende verzoekschrift wordt deze argumentatie herhaald vanuit het standpunt van tweede verzoekende partij.

3.2. Verwerende partij werpt op dat de bestreden beslissing berust op het advies van een ambtenaar-geneesheer die de aanvraag van verzoekende partijen om tot een verblijf gemachtigd te worden en de hierbij gevoegde stavingstukken zorgvuldig heeft onderzocht en tot de conclusie is gekomen dat de medische aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zij zet uiteen dat in de beslissing eveneens wordt vermeld dat er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo, en dat de behandeling die eerste verzoekende partij nodig heeft in dat land zowel

beschikbaar als toegankelijk is, dat wat betreft de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Kosovo wordt verwezen naar verschillende website-links van het Kosovaarse ministerie van Gezondheidszorg en dat uit informatie die terug te vinden is in de MedCOI-databank blijkt dat een psychiatrische en psychotherapeutische behandeling voor een posttraumatisch stresssyndroom beschikbaar is in Kosovo. Zij betoogt daarnaast dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat zij voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden en dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen dit niet betekent dat zij niet naar behoren is gemotiveerd.

3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat het aangehaalde medisch probleem waaraan eerste verzoekende partij lijdt niet kan weerhouden worden als reden om een verblijfsmachtiging toe te staan. Er wordt in de bestreden beslissing tevens expliciet verwezen naar het advies van een ambtenaar-geneesheer dat aan verzoekende partijen werd meegedeeld en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. Uit dit advies blijkt dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer oordeelde dat eerste verzoekende partij in staat is om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de medische zorgen die zij nodig heeft in haar land van herkomst beschikbaar en voldoende toegankelijk zijn. Er wordt door deze arts bovendien toegelicht op basis van welke inlichtingen hij tot deze conclusie kwam. Verzoekende partijen kunnen derhalve niet gevolgd worden waar zij lijken te willen aangeven dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende geïndividualiseerd of gedetailleerd is en hen niet toelaat vast te stellen op welke gronden werd vastgesteld dat zij niet in aanmerking komen voor de afgifte van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Uit het door verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stellen voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft of dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In voorliggende zaak is het niet betwist dat eerste verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en geplaagd wordt door persisterende hoofdpijn, van het type migraine, waarvoor zij medicamenteus wordt behandeld. Evenmin wordt betwist dat de aandoening waaraan eerste verzoekende partij lijdt haar op zich niet verhindert om te reizen.

Verzoekende partijen geven evenwel aan niet akkoord te gaan met het standpunt van de ambtenaar-geneesheer dat de medicamenteuze behandeling en de gespecialiseerde opvolging voor de medische aandoening van eerste verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo. Zij verwijzen in dit verband naar het verslag “*Mental Health services in Kosovo*” van dokter Helen Bolderson en van Karen

Simpson en het *“Country sheet Kosovo”* van Caritas International. De Raad dient evenwel op te merken dat volgens verzoekende partijen het eerste verslag waarnaar zij verwijzen dateert van januari 2004 en derhalve niet blijkt dat de inhoud van dit verslag – dat door verzoekende partijen daarenboven niet wordt aangebracht – afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer die zich voor het opstellen van zijn advies baseerde op documentatie van meer recente datum. Voorts moet worden gesteld dat verzoekende partijen weliswaar aangeven dat uit een verslag van Caritas International van januari 2010 – dat zij evenmin neerleggen – kan afgeleid worden dat er in Kosovo nog veel problemen zijn op het vlak van de gezondheidszorg, maar dat zij door te verwijzen naar een algemene situatie niet aantonen dat appreciatie van de ambtenaar-geneesheer inzake de persoonlijke toestand van eerste verzoekende partij incorrect of kennelijk onredelijk is. Zij weerleggen immers geenszins de vaststellingen dat er in Kosovo wel degelijk huisartsen, neurologen, psychologen en psychiaters zijn, dat de vereiste behandelingen, medicatie en medische infrastructuur er beschikbaar zijn en dat eerste verzoekende partij – nu er geen bewijs is dat zij arbeidsongeschikt is – in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien en samen met haar echtgenoot eventuele medische kosten te dragen.

Er moet ook worden benadrukt dat het eventuele feit dat het niveau van de zorgverstrekking in Kosovo niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er minder eenvoudig toegankelijk zijn niet impliceert dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is immers niet vastgelegd dat verwerende partij dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet worden nagegaan of een adequate, en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is. De Raad merkt op dat een ambtenaar-geneesheer vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat in casu niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partijen ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het loutere feit dat verwerende partij bepaalde verslagen van algemene aard, die verzoekende partijen blijkbaar zelf onvoldoende belangrijk achtten om deze bij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd te voegen of om hier in deze aanvraag zelfs maar melding van te maken, niet bij het nemen van de bestreden beslissing betrokken laat ook niet toe een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

3.2.4. Waar verzoekende partijen nog de schending lijken te willen aanvoeren van een ander beginsel van behoorlijk bestuur, dan de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel moet geduïd worden dat zij in gebreke blijven aan te geven welk ander beginsel van behoorlijk bestuur zij als geschonden beschouwen en op welke wijze dit niet gespecificeerde beginsel dan wel geschonden werd. Dit onderdeel van het middel is, gelet op het ontbreken van de vereiste duidelijkheid en de noodzakelijke toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 100 013 en 104 649 worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK